

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

1. de minister van Justitie (thans: de minister voor Immigratie, Integratie
en Asiel),
2.
appellanten,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 april 2010 in zaak
nrs. 10/3605 en 10/3600 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 april 2010, verzonden op 8 april 2010, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 april 2010, en de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De vreemdeling en de minister hebben een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling en de minister hebben nadere stukken ingediend

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

In het hoger beroep van de vreemdeling

2.2. In de enige grief klaagt de vreemdeling dat, zakelijk weergegeven, de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de minister de Italiaanse autoriteiten binnen de termijn van drie maanden gesteld in artikel 17, eerste lid, van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening), heeft verzocht om overname van haar asielverzoek. In dit verband klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de termijn voor het indienen van een claimverzoek is aangevangen op het moment waarop de vreemdeling haar aanvraag door middel van het daartoe bestemde formulier heeft ingediend.

De vreemdeling voert daartoe aan dat moet worden aangenomen dat de termijn voor het indienen van een claimverzoek is aangevangen op het moment waarop zij te kennen heeft gegeven asiel aan te willen vragen. Voorts stelt de vreemdeling dat de minister de Italiaanse autoriteiten onjuist, althans onvolledig, heeft ingelicht door in het overnameverzoek niet te melden dat de vreemdeling reeds op een eerdere datum een verzoek om internationale bescherming heeft gedaan bij de Nederlandse autoriteiten. Indien de minister de Italiaanse autoriteiten volledig zou hebben

geïnformeerd, zouden deze zich niet (impliciet) akkoord hebben verklaard met het overnameverzoek, aldus de vreemdeling.

2.3. Ingevolge artikel 2, aanhef en onder c, van de Verordening wordt onder een asielverzoek verstaan een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het verdrag van Genève en wordt elk verzoek om internationale bescherming als een asielverzoek beschouwd, tenzij de onderdaan van een derde land uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk verzoek kan worden ingediend.

Ingevolge artikel 4, tweede lid, wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen en dient bij een niet-schriftelijk verzoek de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.

Ingevolge artikel 17, eerste lid, kan de lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van dat verzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, om overname verzoeken. Indien er binnen drie maanden geen verzoek tot overname van de asielzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Ingevolge artikel 18, eerste lid, verricht de lidstaat die om overname wordt verzocht, de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van de asielzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen.

Ingevolge artikel 18, zevende lid, staat het zonder reactie laten verstrijken van de in het eerste lid van dit artikel bedoelde termijn van twee maanden gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt dit de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Ingevolge artikel 19, derde lid, wordt de asielzoeker overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

Ingevolge artikel 3.38 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Wet gedaan door indiening van een formulier van het in bijlage 13 bij deze regeling met de letter i aangeduide model.

2.4. De vreemdeling heeft zich op 22 april 2009 gemeld bij de Nederlandse autoriteiten. Op diezelfde dag is aan de vreemdeling een afspraakformulier verstrekt, waarin staat dat de vreemdeling zich, op een

door de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) te bepalen datum en tijdstip, tot het Aanmeldcentrum in Ter Apel kan wenden voor het indienen van een asielaanvraag. Op 6 augustus 2009 heeft de vreemdeling het formulier voor de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) ondertekend. Ook is er op die dag een dactyloscopisch onderzoek uitgevoerd. Uit onderzoek in het Eurodac-systeem is gebleken dat de vreemdeling in Italië op illegale wijze de buitengrens heeft overschreden van de landen die aan de Verordening zijn gebonden en dat aldaar op 28 september 2008 haar vingerafdrukken zijn geregistreerd. De minister heeft op 26 augustus 2009 een verzoek om overname van de vreemdeling bij de Italiaanse autoriteiten ingediend.

2.5. De doelstelling van de Verordening is het vaststellen van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten is ingediend. De Verordening ziet niet op de wijze van inrichting van de asielprocedures in de afzonderlijke lidstaten. In het licht hiervan en gelet op de tekst van deze bepaling, staat artikel 4, tweede lid, van de Verordening er niet aan in de weg dat een asielverzoek dient te worden ingediend door middel van een formulier.

Uit artikel 4, tweede lid, van de Verordening volgt voorts dat een asielverzoek wat betreft de aanvang van de procedure voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn ingediend op het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten een door de vreemdeling ingediend formulier, dan wel een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal, hebben ontvangen. Aldus maakt de Verordening een onderscheid tussen een asielverzoek en de (formeel) indiening daarvan.

Artikel 3.38 van het VV 2000 schrijft voor dat het asielverzoek dient te worden ingediend door middel van een formulier van het in bijlage 13 bij het VV 2000 met de letter i aangeduide model. Vaststaat dat de vreemdeling vorenbedoeld formulier op 6 augustus 2009 heeft ingediend. Gelet op het voorgaande, heeft de voorzieningenrechter met juistheid overwogen dat het asielverzoek van de vreemdeling geacht wordt te zijn ingediend op 6 augustus 2009, zodat de minister tijdig, namelijk binnen de in artikel 17, eerste lid, van de Verordening gestelde termijn, het verzoek om overname bij de Italiaanse autoriteiten heeft ingediend.

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister de Italiaanse autoriteiten onjuist, althans onvolledig, heeft ingelicht omdat uit het overnameverzoek blijkt dat de minister aan de Italiaanse autoriteiten kenbaar heeft gemaakt dat de vreemdeling op 6 augustus 2009 een asielverzoek heeft ingediend. Nu Italië niet tijdig op dit overnameverzoek heeft gereageerd, heeft de voorzieningenrechter met juistheid overwogen dat gelet op artikel 18, zevende lid, van de Verordening Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

De grief faalt.

2.6. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

2.7. De vreemdeling betoogt in haar verweerschrift dat het hoger beroep van de minister niet-ontvankelijk dient te worden verklaard omdat niet is gebleken dat degene die last heeft gegeven tot het opstellen van het hogerberoepschrift, hiertoe bevoegd was.

Op 20 juli 2005 is de Algemene ondermandaatregeling van het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst 2005 (Stcrt. 2005, 136; hierna: de regeling) in werking getreden. Het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst heeft in artikel 3, gelezen in samenhang met artikel 1, eerste lid, van de regeling en de daarbij behorende bijlage, voor zover thans van belang, senior procesvertegenwoordigers van de Procesdirectie Procesvertegenwoordiging gemachtigd tot het aanwenden van rechtsmiddelen.

Uit de bij het hogerberoepschrift overgelegde machtiging blijkt dat de indiener hiervan senior procesvertegenwoordiger is en voormeld beroepschrift namens de minister heeft ingediend, hetgeen de vreemdeling ook niet bestrijdt. De vreemdeling kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog.

2.8. Voorts betoogt de vreemdeling in haar verweerschrift dat de minister geen belang meer heeft bij het hoger beroep, omdat de termijn waarbinnen de vreemdeling aan Italië dient te worden overgedragen, als bedoeld in artikel 19, derde lid, van de Verordening, reeds op 27 april 2010 is verstreken. Zij betoogt in dit verband dat een door de voorzitter van de Afdeling getroffen voorlopige voorziening die termijn niet opschort.

De voorzitter van de Afdeling heeft bij uitspraak van 26 april 2010 in zaak nr. 201004021/2/V3 (www.raadvanstate.nl) in de thans aanhangige procedure de voorlopige voorziening getroffen dat aan het hoger beroep van de minister opschortende werking, als bedoeld in artikel 19, derde lid, van de Verordening, wordt verleend, totdat daarop is beslist. Gelet daarop is de overdrachtstermijn opgeschort en heeft de minister nog, anders dan de vreemdeling betoogt, belang bij het hoger beroep.

2.9. In de enige grief klaagt de minister, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op het feit dat er drie en een halve maand is verstreken tussen het moment waarop de vreemdeling te kennen heeft gegeven een asielverzoek in te willen dienen en het moment dat zij in staat is gesteld om haar verzoek formeel in te dienen, niet gezegd kan worden dat de termijn als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Verordening zo kort mogelijk is geweest.

De minister betoogt in dit verband dat uit de tekst van artikel 4, tweede lid, van de Verordening, geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt. Voorts is de voorzieningenrechter er ten onrechte aan voorbij gegaan dat ook uit de Verordening niet valt af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de door de vreemdeling geuite wens om haar internationale bescherming te verlenen, laten indienen van een aanvraag, aldus de minister.

2.10. Artikel 4, tweede lid, van de Verordening geeft geen termijn voor het laten indienen van een asielverzoek met behulp van een formulier. Slechts voor het opstellen van een proces-verbaal, indien sprake is van een niet-schriftelijk verzoek, is bepaald dat dit zo kort mogelijk na de

intentieverklaring moet geschieden.

In onderhavige zaak is niet gebleken van een zodanig tijdsverloop tussen de door de vreemdeling kenbaar gemaakte wens om haar internationale bescherming te verlenen en de uiteindelijke gelegenheid tot het indienen van het asielverzoek dat afbreuk wordt gedaan aan het uitgangspunt van de Verordening dat snel moet kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek. Derhalve heeft de voorzieningenrechter in de omstandigheid dat in de onderhavige zaak tussen het uiten van de wens om internationale bescherming en de formele indiening van het asielverzoek ongeveer drie en een halve maand is verstreken, ten onrechte aanleiding gezien voor het oordeel dat niet gezegd kan worden dat de termijn tussen de intentieverklaring en de formele indiening van het asielverzoek zo kort mogelijk is geweest.

Reeds hieruit volgt dat de grief slaagt.

2.11. Het hoger beroep van de minister is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 27 januari 2010 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze na hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.12. De vreemdeling heeft zich in beroep, onder verwijzing naar diverse stukken, samengevat en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de minister ten aanzien van Italië niet kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel omdat de asielprocedure in Italië niet voldoet aan het Unierecht en overdracht aan dat land strijdig is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De minister had volgens de vreemdeling de behandeling van het asielverzoek dan ook op grond van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moeten trekken.

2.13. Bij uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de Afdeling, samengevat weergegeven, overwogen dat uit het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voortvloeit dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

2.13.1. In de onderhavige zaak heeft de vreemdeling zich, evenals in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 14 juli 2011, reeds in de besluitvormingsfase en in beroep bij de rechtbank op documenten beroepen waarvan niet op voorhand kan worden gezegd dat ze niet relevant zijn voor de beoordeling van de vraag of de in het arrest in de zaak M.S.S. genoemde aspecten aan overdracht in de weg staan. Nu een op deze documenten toegespitste standpuntbepaling ten aanzien van de volgens het arrest in de

zaak M.S.S. relevante aspecten ontbreekt, zijn deze niet beoordeeld op de in het arrest in de zaak M.S.S. omschreven wijze.

2.13.2. Het inleidende beroep is reeds daarom gegrond. Het besluit van 27 januari 2010 dient wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) te worden vernietigd.

2.14. De Afdeling ziet echter aanleiding met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.14.1. Daartoe wordt in de eerste plaats verwezen naar voormelde uitspraak van 14 juli 2011 waarin reeds is overwogen dat er, gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S. noopt, vanuit kan worden gegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen die buiten het kader van de door het EHRM in de zaak M.S.S. bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, niet tot het oordeel leiden dat een lidstaat wegens dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich moet trekken. Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 (www.curia.europa.eu) blijkt dat zo op de juiste wijze is beoordeeld of wordt voldaan aan de eisen die voortvloeien uit het Unierecht.

2.14.2. Voorts heeft de Afdeling in voormelde uitspraak van 14 juli 2011 overwogen dat ook indien de voorhanden documenten over de situatie in Italië worden beoordeeld op de wijze waarop dat in het arrest in de zaak M.S.S. is gepreciseerd, geen grond bestaat voor het oordeel dat de documenten waar de vreemdeling zich in die zaak op heeft beroepen, tot het oordeel moeten leiden dat zij niet aan Italië mag worden overgedragen.

De documenten waar de vreemdeling zich in deze zaak op heeft beroepen geven geen aanleiding voor een ander oordeel.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen indicaties voor het oordeel dat de Italiaanse asielprocedure niet aan de daaraan te stellen eisen voldoet. De vreemdeling heeft in Italië immers een asielaanvraag kunnen indienen, naar aanleiding waarvan zij een zogenaamde "soggiorno" heeft gekregen die drie jaar geldig was. De vreemdeling werd in het verleden in Italië dan ook niet bedreigd met uitzetting naar haar land van herkomst. Evenmin kan uit haar verklaringen worden afgeleid dat zij eerder in dat land het slachtoffer is geworden van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.14.3. Onder deze omstandigheden ziet de Afdeling dan ook geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Italië een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3 dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Italië de refoulementverboden niet zal schenden.

2.15. De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dient op na te melden wijze te worden veroordeeld tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling ongegrond;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister van Justitie gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 7 april 2010 in zaak nr. 10/3600;
- IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- V. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 27 januari 2010, kenmerk 0908.06.1245;
- VI. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- VII. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Het bedrag dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

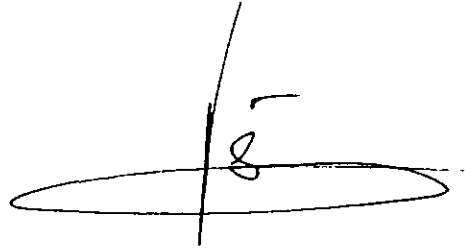
w.g. Graat
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 maart 2012

307-719.

Verzonden: 6 maart 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line starts from the top of the loop, goes up, then curves to the right and down, ending near the right side of the loop. There is a small, curved mark above the vertical line, possibly indicating a flourish or a specific part of the signature.

mr. H.H.C. Visser

0238883974

Söylemez
B-6
V-4
P.K.V.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 7 april 2010

in de zaak van:

geboren op van Somalische nationaliteit,
verzoekster,
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de Minister van Justitie, voorheen de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. Söylemez, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

IND lokale:	0908061245		
Dossiernr:			
Vlad ontvangstdatum:	360		
Briemr:			
IND ontvangstdatum:	0-9 APR. 2010 Kopie		
Registratie in:	naam m.d.w.:		
INDIS:	datum:	Unit:	
Invoer-:	naam m.d.w.:		
controle:	datum:	Unit:	

Vreemdelingenbewaring

Nee

VERWERKT IN
INDIS

1. Procesverloop

- 1.1 Op 6 augustus 2009 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 27 januari 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.
- 1.2 Verzoekster heeft tegen het besluit op 27 januari 2010 beroep ingesteld. Verzoekster mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van diezelfde datum is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot de rechtbank op het beroep heeft beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 17 februari 2010.
- 1.3 Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.
- 1.4 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 1 april 2010. Verzoekster is in persoon verschenen, bijgestaan door mr. I.J.M. Oomen, kantoorgenote van haar gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

2

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86 van de Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening).
- 2.5 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het overnameverzoek. Op grond van artikel 18, zevende lid, Verordening staat dit gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek.
- 2.6 Verzoekster stelt dat zij niet kan worden overgedragen aan Italië aangezien de Verordening niet op haar van toepassing is nu in Italië aan haar een verblijfsvergunning was verleend. Ten onrechte wordt in het bestreden besluit tegengeworpen dat verzoekster hiervan geen document kan overleggen. Artikel 16, tweede lid, Verordening is niet van toepassing. Voorts stelt verzoekster dat, voor zover de Verordening wel van toepassing moet worden geacht, de termijn van drie maanden voor het indienen van het overnameverzoek was verstreken, waardoor zij niet kan worden overgedragen aan Italië. Het personaliaformulier van 22 april 2009 moet volgens verzoekster als een asielaanvraag worden aangemerkt, waardoor het claimakkoord van 26 augustus 2009 niet binnen de gestelde termijn is ingediend. Italië is hierover onjuist geïnformeerd en dient opnieuw geïnformeerd te worden om te bezien of dan alsnog het overnameverzoek wordt geaccepteerd. Indien het formulier van 22 april 2009 niet geldt als asielaanvraag, dan heeft verzoekster haar asielerzoek niet zo spoedig mogelijk na de eerste aanmelding kunnen indienen, dit heeft namelijk meer dan drie maanden geduurd. Verzoekster wijst op de termijn van 72 uur die wordt genoemd in het voorstel tot wijziging van Richtlijn 2005/85 (COM(2009)554). Verder stelt verzoekster dat zij niet kan worden overgedragen aan Italië omdat Italië zijn internationale verplichtingen niet nakomt. Italië schiet tekort in het bieden van opvang

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

3

en rechtshulp aan asielzoekers. Verzoekster heeft in het zwaarwegend advies gewezen op de interim measures van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 12 en 16 juni 2009, getroffen tegen Finland, en de toegewezen voorlopige voorziening van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 20 juli 2009 (AWB 09/26307). Verzoekster wijst in dit verband op het rapport van Hammarberg van 4 februari 2010, het rapport van Human Rights Watch van september 2009 en twee artikelen van mr. Alessandra Ricci Ascoli in de NAV van augustus 2004 en juni 2009. Verzoekster stelt dat de overdracht naar Italië strijdig is met het solidariteitsbeginsel zoals neergelegd onder overweging 8 van de preambule van de Verordening. In een aanvullend beroepschrift van 29 maart 2010 stelt verzoekster dat de termijn van 12 maanden in artikel 10, eerste lid, Verordening is verstreken, nu verzoekster reeds op 28 september 2008 Italië is ingereisd. Daarnaast heeft zij een fragiele gezondheid, last van duizeligheid, hartkloppingen en maagzuur. In Italië zou zij hiervoor geen medische zorg kunnen krijgen, waartoe verzoekster verwijst naar verschillende rapporten. Ook om die reden kan zij niet worden overgedragen aan Italië.

- 2.7 Verweerder heeft zich, samengevat, op het standpunt gesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Italië reeds een verblijfsvergunning aan haar is verleend. Bovendien blijft Italië op grond van artikel 16, tweede lid, Verordening verantwoordelijk. Voorts stelt verweerder zich op het standpunt dat het model M117C 'Aanwijzing ingevolge artikel 55 van de Vreemdelingenwet op de aanmeldcentra' als proces-verbaal in de zin van artikel 4, tweede lid, Verordening moet worden aangemerkt. De aanvraag van 6 augustus 2009 is de asielaanvraag. Dat drie maanden zijn verstreken tussen de intentieverklaring van verzoekster en het asielverzoek, is niet in strijd met artikel 4, tweede lid, Verordening, nu deze bepaling slechts spreekt over een inspanningsverplichting. Verweerder stelt zich op het standpunt dat geen aanleiding wordt gezien om toepassing te geven aan artikel 3, tweede lid, Verordening. Verzoekster heeft geen concrete, op haar individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden naar voren gebracht op basis waarvan de Nederlandse autoriteiten zouden moeten beslissen om haar asielverzoek onverplicht in behandeling te nemen. Verweerder wijst in dit verband op een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 30 oktober 2009 (nr. 200907111/1/V3).

De voorzieningenrechter overweegt als volgt:

- 2.8 De stelling van verzoekster dat op haar de Verordening niet van toepassing is nu zij in Italië een verblijfstitel heeft gehad, volgt de voorzieningenrechter niet. Uit de codering van Eurodac is gebleken dat verzoekster de grens met Italië illegaal heeft overschreden. Niet valt in te zien waarom verweerder niet van deze Eurodac-treffer zou mogen uitgaan. Verweerder heeft op grond van artikel 10, eerste lid, Verordening een claim kunnen indienen bij Italië.
- 2.9 Nu Italië op grond van artikel 10, eerste lid, juncto artikel 18, zevende lid Verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, bestaat geen aanleiding voor een toetsing aan artikel 16, tweede lid, Verordening.
- 2.10 Ten aanzien van de stelling van verzoekster dat verweerder niet heeft voldaan aan de termijnen uit de Verordening, overweegt de voorzieningenrechter het volgende.

023883974

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

4

-
- 2.11 Ingevolge artikel 10, eerste lid, Verordening berust, wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek dan bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.
- 2.12 Ingevolge artikel 5, tweede lid, Verordening wordt de verantwoordelijkheid van de lidstaat vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.
- 2.13 Ingevolge artikel 17, eerste lid, Verordening wordt een verzoek om overname zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het asielverzoek gedaan, bij gebreke waarvan de lidstaat waarbij het asielverzoek is ingediend verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.
- 2.14 Ingevolge artikel 4, tweede lid, Verordening wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn.
- 2.15 Verzoekster heeft op 6 augustus 2009 het aanvraagformulier voor een verblijfsvergunning ondertekend, zodat het asielverzoek, op grond van artikel 4, tweede lid, Verordening, op die datum wordt geacht te zijn ingediend. De bijzondere aanwijzing van de Politie Groningen, waaruit blijkt dat verzoekster op 22 april 2009 te kennen heeft gegeven asiel te willen aanvragen, is geen asielverzoek in de zin van artikel 4, tweede lid, Verordening. De indiening van het asielverzoek vond plaats door het ondertekenen van de asielaanvraag op 6 augustus 2009.
- 2.16 Het tijdstip, bedoeld in artikel 5, tweede lid, Verordening, is in dit geval 6 augustus 2009, de datum waarop verzoekster haar asielverzoek in Nederland heeft ingediend. Ingevolge die bepaling, gelezen in samenhang met artikel 10, eerste lid, Verordening, dient op dat tijdstip te worden beoordeeld of de asielzoeker in de twaalf maanden daaraan voorafgaand illegaal de grens van een lidstaat heeft overschreden. Niet in geschil is dat verzoekster op 28 september 2008 op illegale wijze de grens met Italië heeft overschreden, zodat de termijn bedoeld in artikel 10, eerste lid, Verordening eindigt op 28 september 2009. Nu verzoekster haar asielverzoek op 6 augustus 2009, derhalve voor de datum waarop de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het asielverzoek eindigde, heeft ingediend, is de verantwoordelijkheid van Italië niet geëindigd. Deze grond faalt derhalve.
- 2.17 Verweerder heeft op 26 augustus 2009, dus binnen de termijn van drie maanden na indiening van het asielverzoek, om overname verzocht. Ook deze beroepsgrond faalt.
- 2.18 Ten aanzien van de stelling van verzoekster dat de termijn tussen de eerste aanmelding en de indiening en ondertekening van het asielverzoek een onredelijk lange periode is

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

5

verstrekken, overweegt de voorzieningenrechter dat uit het afspraakformulier asielaanvraag van Aanmeldcentrum ter Apel blijkt dat verzoekster op 22 april 2009 de intentie had een asielverzoek in te dienen. Dit asielverzoek is eerst op 6 augustus 2009 ingediend, dat wil zeggen drie en halve maand na de intentieverklaring. Verweerder heeft in het bestreden besluit, het verweerschrift en ter zitting niet verduidelijkt wat de reden is geweest voor het tijdsverloop tussen de intentieverklaring en de indiening van het verzoek. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het op de weg van verweerder had gelegen om te motiveren dat deze termijn van drie en halve maand in dit concrete geval nog voldoet aan het vereiste in artikel 4, tweede lid, Verordening dat de termijn zo kort mogelijk dient te zijn.

- 2.19 Het bestreden besluit is dus in strijd met artikel 3:46 van de Awb en komt om die reden voor vernietiging in aanmerking. Het beroep zal gegrond worden verklaard.
- 2.20 De overige grieven van verzoekster behoeven, gelet op bovenstaand oordeel van de voorzieningenrechter, thans geen bespreking.
- 2.21 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.22 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de door verzoekster gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoekster een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt verweerder op € 874,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening en € 437,- in verband met het beroep.

0238833974

zaaknummers: AWB 10/3605 (voorlopige voorziening)
AWB 10/3600 (beroep)

6

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.F. Miedema, voorzieningenrechter, en op 7 april 2010 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. M.A.J. van Beek, griffier.

~~De griffier is verhinderd te tekenen.~~

Afschrift verzonden op: - 8 APR 2010

Coll: *CL*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2300 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 APR 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PER:

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem
van 7 april 2010
met kenmerk AWB 10/3600

Inzake:

met IND-kenmerk 0908.06.1245
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse
advocaat te (1001 AB) Amsterdam, Postbus 3269

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 62
2531 XR Den Haag

Postbus 39120
2500 GC Den Haag

mr. J.M. Agtersloot
tel 070-779 7105
fax 070-779 5506

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, (verder: de voorzieningenrechter) van 7 april 2010, verzonden op 8 april 2010, met kenmerk AWB 10/3600 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de voorzieningenrechter te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 27 januari 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit op de aanvraag te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 27 januari 2010 is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (verder: Vw) van (verder: verweerster) van 6 augustus 2009 afgewezen.
- 2.2. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.3. De Minister kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Minister zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grief

- 3.1. De Minister heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.
- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.18 (pagina 4 en 5) van de aangevallen uitspraak:

"Ten aanzien van de stelling van verzoekster dat de termijn tussen de eerste aanmelding en de indiening en ondertekening van het asielverzoek een onredelijk lange periode is verstreken, overweegt de voorzieningenrechter dat uit het afspraakformulier asielaanvraag van Aanmeldcentrum ter Apel blijkt dat verzoekster op 22 april 2009 de intentie had een asielverzoek in te dienen. Dit asielverzoek is eerst op 6 augustus 2009 ingediend, dat wil zeggen drie en een halve maand na de intentieverklaring en de indiening van het verzoek. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het op de weg van verweerder had gelegen om te motiveren dat deze termijn van drie en een halve maand in dit concrete geval nog voldoet aan het vereiste in artikel 4, tweede lid, Verordening dat de termijn zo kort mogelijk dient te zijn."

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.19 (pagina 5) van de aangevallen uitspraak:

"Het bestreden besluit is dus in strijd met artikel 3:46 van de Awb en komt om die reden voor vernietiging in aanmerking. Het beroep zal gegrond worden verklaard."

- 3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverwegingen berust ook de rechtsoverweging 2.22 op pagina 5 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grief
- 4.1. Uit Eurodac is gebleken dat verweerster op illegale wijze de buitengrens van de lidstaten die gebonden zijn aan de Verordening 343/2003 (hierna: Vo 343/2003) heeft overschreden. Het verzoek van Nederland aan Italië om overname van verweerster dateert van 26 augustus 2009. Italië heeft niet tijdig op het overnameverzoek gereageerd. Ingevolge artikel 18, zevende lid, Vo 343/2003 staat het laten verstrijken van de in artikel 18, eerste lid Vo 343/2003 genoemde termijn gelijk aan het aanvaarden van het overnameverzoek. Sedert 27 oktober 2009 staat daarmee de verantwoordelijkheid van Italië voor de asielaanvraag van verweerster vast.
- 4.2. Artikel 17, eerste lid, Vo 343/2003 bepaalt:
- "De lidstaat waarbij een asielverzoek is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan deze lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 4, lid 2, om overname verzoeken."
- 4.3. Artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 bepaalt:
- "Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verbaal zo kort mogelijk te zijn."
- 4.4. In paragraaf C3/2.3.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) is het volgende bepaald:
- "Ingevolge artikel 4, tweede lid, Verordening 343/2003 wordt een asielverzoek geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Met het oog op de toepassing van Verordening 343/2003 wordt onder een asielverzoek ook verstaan een mondelinge intentieverklaring waarvan op zo kort mogelijke termijn een proces-verbaal is opgesteld. Van een mondelinge intentieverklaring is sprake wanneer de asielzoeker zich daadwerkelijk ter indiening van een asielverzoek bij een daartoe bevoegde autoriteit heeft gevoegd. Dit laat onverlet dat de mondelinge intentieverklaring in de Nederlandse rechtsorde dient te worden geformaliseerd door middel van het indienen van een asielaanvraag (zie C11). Het begrip asielverzoek dient derhalve te worden onderscheiden van het begrip asielaanvraag in de zin van de Vw, die alleen schriftelijk met een vastgesteld model kan worden ingediend."
- 4.5. Verweerster is naar eigen zeggen op 1 april 2009 Nederland ingereisd en heeft zich op 22 april 2009 aangemeld bij de korpschef van regionaal politiekorps Groningen.

- 4.6. In rechtsoverweging 2.15 van de thans bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter op goede gronden dat verweerster op 6 augustus 2009 het aanvraagformulier voor een verblijfsvergunning heeft ondertekend, zodat het asielverzoek op grond van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 op die datum wordt geacht te zijn ingediend. Voorts overweegt de voorzieningenrechter terecht dat de bijzondere aanwijzing van de Politie Groningen, waaruit blijkt dat verweerster op 22 april 2009 te kennen heeft gegeven asiel te willen aanvragen, geen asielverzoek is in de zin van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003, en dat de indiening van het asielverzoek plaatsvond door het ondertekenen van de asielaanvraag op 6 augustus 2009.
- 4.7. De voorzieningenrechter overweegt in rechtsoverweging 2.17 van de bestreden uitspraak voorts terecht dat op 26 augustus 2009 binnen de termijn van drie maanden om overname is verzocht.
- 4.8. In rechtsoverweging 2.18 van de bestreden uitspraak overweegt de voorzieningenrechter evenwel ten onrechte dat sprake is van een motiveringsgebrek, nu de termijn tussen de eerste aanmelding en de indiening van het asielverzoek drie en een halve maand bedraagt, en de Minister niet heeft verduidelijkt wat de reden voor dit tijdsverloop is. De Minister heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter niet gemotiveerd dat wordt voldaan aan het vereiste in artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 dat de termijn zo kort mogelijk dient te zijn.
- 4.9. De Minister merkt op dat, anders dan verweerster meent, uit de tekst van artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003 geen gemaximeerde termijn, doch een inspanningsverplichting blijkt. De Minister ziet zich in deze gesteund door de jurisprudentie van de rechtbanken.

Zie:

- *Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, 10 maart 2010, Awb 10/1858 en 10/1860 (productie 2);*
- *Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Almelo, 15 maart 2010, Awb 10/1283 (productie 3)*

Overigens merkt de Minister op dat dit vraagstuk op 8 april 2010 ter zitting van uw Afdeling is behandeld, ten aanzien van de zaak met kenmerk 200906264/1.

- 4.10. De enkele verwijzing naar het voorstel van de Europese Commissie tot wijziging van richtlijn 2005/85 (COM(2009) 554) van 21 oktober 2009 maakt vorenstaande niet anders, reeds omdat het voorstel niet in werking is getreden.
- 4.11. Het oordeel van de voorzieningenrechter, dat de Minister niet heeft gemotiveerd wat de reden voor het tijdsverloop tussen de aanmelding en de indiening van het asielverzoek is, acht de Minister onjuist. De Minister wijst hiertoe op het voornemen, dat is herhaald en ingelast in de bestreden beschikking, waarin immers op de derde pagina het navolgende is opgemerkt:

"Inzake het in het zwaarwegend advies aangevoerde dat de tijd tussen de aanmelding van betrokkene op 22 april 2009 en het moment van de afspraak op 6 augustus 2009 niet "zo kort mogelijk" is geweest en dat de asielaanvraag niet

binnen zo kort mogelijke tijd in behandeling is genomen wordt het volgende overwogen. Uit de Vreemdelingen-circulaire 2000 C10/2 blijkt dat asielzoekers na hun aanmelding bij de vreemdelingenpolitie worden doorgezonden naar een tijdelijke noodvoorziening, waarna zij conform de verkregen afspraak zich dienen te melden om opgenomen te worden in de procedure. In voorkomende gevallen zal, indien de asielzoeker reeds in een tijdelijke noodvoorziening is geplaatst, versnelde opname vanuit de tijdelijke noodvoorziening in de AC-procedure wenselijk zijn. Versnelde opname van deze asielzoekers in de AC-procedure dient van geval tot geval te worden bekeken en beoordeeld, waarbij de medische situatie van betrokkene, de hiermee gepaard gaande belangen van de tijdelijke noodvoorziening en de mogelijkheden en belangen van het AC om de betrokkene op dat moment in de AC-procedure op te nemen, worden betrokken. Hiermee wordt de kanalisering van de procedure gewaarborgd. Nu niet is gebleken dat er in het geval van betrokkene sprake was van een situatie waarbij versnelde opname in de AC-procedure noodzakelijk is, is betrokkene zo snel als logistiek mogelijk was, opgenomen in de AC-procedure."

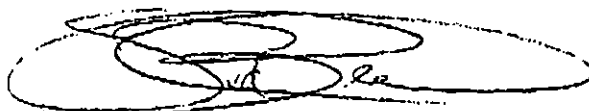
- 4.12. De Minister merkt op dat verweerster het vorenstaande in de zienswijze van 28 augustus 2009 niet heeft betwist. Voorts heeft verweerster in beroep slechts opgemerkt dat geen sprake is van een inspanningsverplichting, alsmede dat verweerster de termijn van drie en een halve maand onredelijk lang acht. De omstandigheid dat verweerster zo snel als logistiek mogelijk was, is opgenomen in de AC-procedure, is door verweerster derhalve niet betwist.
- 4.13. De Minister is derhalve in het voornemen gemotiveerd ingegaan op het tijdsverloop tussen de aanmelding en de indiening van het asielverzoek, terwijl verweerster zulks in de zienswijze en in beroep onbetwist heeft gelaten. De voorzieningenrechter is naar het oordeel van de Minister dan ook ten onrechte van oordeel dat de Minister heeft nagelaten te motiveren dat de termijn van drie en een halve maand tussen de intentieverklaring en de indiening van het asielverzoek in dit concrete geval nog voldoet aan het vereiste in artikel 4, tweede lid, Vo 343/2003.
- 4.14. Overigens merkt de Minister op dat de voorzieningenrechter heeft nagelaten aan te geven welke consequentie is verbonden aan het tijdsverloop tussen de intentieverklaring en de daadwerkelijke asielaanvraag. Uit Vo 343/2003 valt evenmin af te leiden wat de consequentie is van het niet zo kort mogelijk na de intentieverklaring indienen van een aanvraag. Niet blijkt dat Nederland in een dergelijk geval verantwoordelijk wordt voor het inhoudelijk behandelen van de asielaanvraag dan wel dat een andere (eerdere) datum heeft te gelden als datum waarop de asielaanvraag geacht wordt te zijn gedaan.
- 4.15. Nu de voorzieningenrechter op juiste gronden van oordeel is dat verweerster op 6 augustus 2009 het asielverzoek heeft ingediend, dat tijdig om overname is verzocht, en dat de Italiaanse autoriteiten niet tijdig op dit verzoek hebben gereageerd, kan niet anders geconcludeerd worden dan dat Italië terecht en op goede gronden op 27 oktober 2009 verantwoordelijk is geworden voor de asielaanvraag van verweerster.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van de door verweerder tegen het besluit van 27 januari 2010 ingestelde beroep.

Den Haag, 22 april 2010

Gemachtigde,

mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

*telefoon 070-7797105
telefax 070-7795506*

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 - 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsma
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

in samenwerking met
mr H.M. Brink

Onze referentie: 00022965 AL

Amsterdam, 27 april 2010

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN
APPELSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
27 APR 2010	
ZAAKNR.	4021
AAN:	V3
BEHANDELD DO:	PAR:

Hierbij verklaar ik, A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellante bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem van 7 april 2010, verzonden op 8 april 2010, AWB 10/3600, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellante en belanghebbende is , geboren op , van Somalische nationaliteit, IND-nummer 0908.06.1245, wonende te

. Ze kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-I te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van A.M.J.M. Louwerse.

Appellante heeft een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 27 januari 2010 heeft verweerder de asiel-aanvraag afgewezen. Bij beslissing van 7 april 2010, verzonden op 8 april 2010, heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard, het besluit van 27 januari 2010 vernietigd en verweerder opdracht gegeven om een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak van de rechtbank. Appellante kan zich niet verenigen met een deel van de gron-

Hamerslag & van Haren
Advocaten

den waarop de rechtbank het beroep gegrond heeft verklaard en komt daarom hierbij in hoger beroep tegen een deel van de gronden van de uitspraak.

Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Grief

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. 1.1 *“Op 6 augustus 2009 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend”* en als in r.o. 2.15 en als in r.o. 2.16 *“Het tijdstip, bedoeld in artikel 5, tweede lid, Verordening, is in dit geval 6 augustus 2009, de datum waarop verzoekster haar asielverzoek in Nederland heeft ingediend”* en als in r.o. 2.17 *“Verweerder heeft op 26 augustus 2009, dus binnen de termijn van drie maanden na indiening van het asielverzoek, om overname verzocht. Ook deze beroepsgrond faalt”*.

Toelichting:

Ten onrechte gaat de rechtbank eraan voorbij dat de asielaanvraag van appellante op 22 april 2009 is ingediend. Verweerder heeft te laat om overname verzocht.

Op 8 april 2010 is er over het onderwerp dat in de zaak van appellante aan de orde is in een andere zaak een zitting geweest bij uw Afdeling, namelijk in de zaak 200906264/1/V3. De uitspraak is nog niet gedaan.

De termijn van art. 17 lid 1 DV is overschreden. De asielaanvraag is in deze zaak “ingediend” als bedoeld in art. 4 lid 2 van de Dublinverordening op 22 april 2009. Het verzoek om overname is gedaan op 26 augustus 2009. Dat was niet binnen 3 maanden na de indiening van het asielverzoek, zodat op grond van art. 17 lid 1 van de Dublinverordening Nederland verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van de asielaanvraag.

In strijd met art. 17 lid 3 DV heeft de Staatssecretaris in het verzoek om overname voor de Italiaanse autoriteiten verzwegen dat appellante zich al op 22 april 2009 bij de Neder-

Hamerslag van Haren
Advocaten

landse autoriteiten heeft gemeld met het verzoek om internationale bescherming en dat er al op 22 april 2009 sprake was van een door appellante bij de bevoegde autoriteiten ingediend formulier en van "reports prepared by the authorities". Verweerder heeft de Italiaanse autoriteiten onjuist althans onvolledig voorgelicht. Zou verweerder de Italiaanse autoriteiten juist en volledig hebben geïnformeerd, dan mag worden aangenomen dat Italië tijdig op het verzoek zou hebben gereageerd en zich gezien het bepaalde in art. 17 lid 1 DV niet akkoord zou hebben verklaard met overname. Onder deze omstandigheden kleef er een wilsgebrek aan de impliciete akkoord verklaring van Italië. Italië kan onder deze omstandigheden niet geacht worden akkoord te zijn met overname.

Nog afgezien daarvan betekent de (impliciete) akkoord verklaring van Italië niet dat appellante geen geslaagd beroep zou kunnen doen op art. 17 lid 1 DV, omdat bepalingen over het vervallen van de verantwoordelijkheid van een Dublinland rechtstreekse werking hebben, zie RvS 2-9-2005, 200505146/1, JV 05-401. Overdracht aan Italië is in strijd met art. 17 lid 1 DV en appellante kan zich daar in rechte op beroepen.

De asielaanvraag is ingediend op 22 april 2009. Nadere toelichting:

Art. 2 onder b van de Procedurerichtlijn stelt: *"In deze richtlijn wordt verstaan onder: ... b) „asielverzoek”: een door een onderdaan van een derde land of een staatloze ingediend verzoek dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat op grond van het Verdrag van Genève. Elk verzoek om internationale bescherming wordt als een asielverzoek beschouwd, tenzij de betrokkene uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk verzoek kan worden ingediend"*. De Procedurerichtlijn biedt in het hoofdstuk *"toegang tot de procedure"* in art. 6 lid 1 alleen de mogelijkheid aan de lidstaat om te bepalen dat het asielverzoek zoals hiervoor genoemd persoonlijk en/of op een aangewezen plaats moet worden ingediend. Appellante heeft op 22 april 2009 persoonlijk in Ter Apel verzocht om verlening van internationale bescherming, zodat er aan deze voorwaarden is voldaan. De Procedurerichtlijn geeft de lidstaten niet de mogelijkheid van een afsprakensysteem zoals dat door de Staatssecretaris wordt gehanteerd. Het door verweerder gehanteerde afpra-

Hamerslag van Haren
Advocaten

kensysteem en de uitleg die verweerder daaraan geeft voor wat betreft de datum waarop het asielverzoek als ingediend wordt beschouwd, zijn gezien het voorgaande niet alleen in strijd met de tekst van de Procedurerichtlijn, maar ook met de bedoeling ervan om de asielzoeker snel in het bezit te stellen van een beslissing, zoals die naar voren komt uit de preambule, zie nummer (11): *“Het is in het belang van zowel de lidstaten als de asielzoekers dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake asielverzoeken. De organisatie van de behandeling van asielverzoeken dient te worden overgelaten aan het oordeel van de lidstaten opdat deze in overeenstemming met hun nationale behoeften een bepaald geval bij voorrang of sneller kunnen behandelen, met inachtneming van de normen in deze richtlijn.”*

Art. 2 onder c van de Dublinverordening stelt: *“Asielverzoek”: een verzoek van een onderdaan van een derde land dat kan worden opgevat als een verzoek om verlening van internationale bescherming door een lidstaat krachtens het Verdrag van Genève. Elk verzoek om internationale bescherming wordt als een asielverzoek beschouwd, tenzij de onderdaan van een derde land uitdrukkelijk vraagt om een andere vorm van bescherming waarvoor een afzonderlijk verzoek kan worden ingediend*”. Onder e wordt gesteld: *“„behandeling van een asielverzoek”: alle maatregelen in verband met de behandeling van en beslissingen of uitspraken van bevoegde instanties over een asielverzoek overeenkomstig het nationaal recht, met uitzondering van de procedures waarbij wordt bepaald welke lidstaat krachtens de bepalingen van deze verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek*”. Art. 4 lid 2 van de Dublinverordening stelt: *“Een asielverzoek wordt geacht te zijn ingediend vanaf het tijdstip waarop de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door de asielzoeker ingediend formulier of een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal hebben ontvangen. Bij een niet-schriftelijk verzoek dient de termijn tussen de intentieverklaring en het opstellen van een proces-verhaal zo kort mogelijk te zijn”*.

Appellante heeft zich al op 22 april 2009 in Ter Apel gemeld en aldaar om internationale bescherming gevraagd. Daarmee is er sprake van een asielverzoek als bedoeld in art. 2b van de Procedurerichtlijn en art. 2 onder c van de Dublinverordening, dat stelt dat een

Hamerslag & van Haren
Advocaten

asielverzoek “elk verzoek om internationale bescherming” is. Al op 22 april 2009 zijn er naar aanleiding van dit verzoek om internationale bescherming diverse dossierstukken opgesteld. Echter, als gevolg van het door verweerder in de praktijk gehanteerd afsprakensysteem, is appellante pas op 6 augustus 2009 in de gelegenheid gesteld om een model i te ondertekenen. Dit afsprakensysteem is ten eerste in strijd met de Nederlandse wet. Uw Afdeling heeft al geoordeeld dat dit afsprakensysteem geen wettelijke basis heeft, zie RvS 19-11-2008, 200708517/1, r.o. 2.1.4. Daarnaast kent art. 4 lid 2 van de Dublinverordening niet de mogelijkheid van een afsprakensysteem zoals dat door verweerder in de praktijk is en wordt gehanteerd. Art. 4 lid 2 van de DV spreekt immers alleen over de mogelijkheid van een termijn tussen de intentieverklaring en de opstelling van het proces-verbaal maar kent niet de mogelijkheid van een termijn tussen de intentieverklaring en een tijdstip waarop de asielzoeker in de gelegenheid wordt gesteld een aanvraagformulier in te dienen. Ten onrechte heeft verweerder appellante op 22 april 2009 niet in de gelegenheid gesteld om een model i te ondertekenen. Alleen al om deze reden behoort bij de toets aan art. 17 lid 1 DV 22 april 2009 als datum van indiening van de asielaanvraag te worden aangemerkt. Een ander standpunt zou immers tot gevolg hebben dat verweerder door middel van een buitenwettelijk beleid (het afsprakensysteem) op een kunstmatige manier termijnen in een Europese Verordening oprekt tot een door verweerder zelf gekozen tijdstip, met als gevolg dat andere lidstaten door het buitenwettelijke afsprakensysteem van verweerder verantwoordelijk zouden blijven voor de behandeling van het asielverzoek en dus de dupe zouden worden van het buitenwettelijke door verweerder in de praktijk gehanteerde afsprakensysteem. De in art. 17 lid 1 DV neergelegde termijn van 3 maanden zou op die manier betekenisloos worden. Dit verdraagt zich niet met art. 17 lid 1 DV, zie ook de in de considerans van de Dublinverordening onder (4) genoemde doelstelling van de Dublinverordening om te komen tot een snelle vaststelling welke lidstaat verantwoordelijk is. Het genoemde door verweerder gehanteerde afsprakensysteem leidt tot een praktijk die in strijd is met deze doelstelling.

Ook de tekst van art. 4 lid 2 van de Dublinverordening leidt tot de conclusie dat de asielaanvraag van appellante is “ingediend” als bedoeld in de Dublinverordening op 22 april 2009. Nadere toelichting:

Hamerslag van Haren
Advocaten

Art. 4 lid 2 DV noemt twee alternatieve situaties waarin er elk op zich al sprake is van een “ingediend asielerzoek”. In de zaak van appellante was er op 22 april 2009 zelfs aan beide criteria voldaan.

De eerste situatie die deze bepaling noemt is dat er sprake is van “een door de asielzoeker bij de bevoegde autoriteiten ingediend formulier”. Deze bepaling stelt niet dat dat een formulier model i moet zijn. Al op 22 april 2009 is er sprake van een door appellante bij de bevoegde autoriteiten ingediend formulier naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming, zie het “personalia formulier bij aanmelding”. Ten onrechte gaat de rechtbank hieraan voorbij.

De tweede situatie die art. 4 lid 2 DV noemt wanneer er sprake is van een “ingediend asielerzoek”, is wanneer er sprake is van “een door de autoriteiten opgesteld proces-verbaal”. De Engelse versie luidt: “a report prepared by the authorities”. Op 22 april 2009 was er sprake van zo’n, zelfs meerdere van zulke “processen-verbaal” / “reports prepared by the authorities” naar aanleiding van het verzoek van appellante om internationale bescherming, namelijk het formulier personalia bij aanmelding, het proces-verbaal van dactyloscopisch onderzoek tot vaststelling identiteit, de vordering om in persoon te verschijnen in verband met de asielaanvraag van appellante en een rapport met vingerafdrukken waarop ook de personalia van appellante staan vermeld.

Het asielerzoek van appellante is gezien het bovenstaande “ingediend” als bedoeld in de Dublinverordening op 22 april 2009. Voor zover de nationale wetgeving iets anders zou bepalen, dient die nationale wetgeving buiten toepassing te blijven omdat die in strijd is met de Dublinverordening, art. 4 lid 2 en art. 17 lid 1.

Overigens is appellante van mening dat er onder bovengenoemde omstandigheden tevens naar nationaal recht al op 22 april 2009 sprake is van een “aanvraag” als bedoeld in art. 1:3 Awb. De op deze datum opgestelde stukken zijn immers schriftelijk en appellante had daarmee onmiskenbaar de bedoeling om een verblijfsvergunning asiel aan te vragen. Ge-

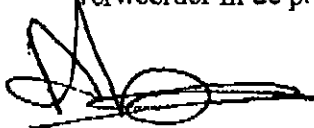
Hamerslag & van Haren
Advocaten

zien het gestelde in art. 4 lid 2 Dublinverordening is appellante primair van mening dat deze aanvraag als een volledige aanvraag dient te worden aangemerkt. Subsidiair stelt appellante zich op het standpunt dat er op 22 april 2009 sprake is van een naar nationaal recht onvolledige aanvraag. Voor zover er sprake zou zijn van een onvolledige aanvraag omdat die niet geheel op de wettelijk voorgeschreven wijze zou zijn ingediend, brengt dat echter niet mee dat de aanvraag helemaal geen aanvraag is, zie ook RvS 19-11-2008, 200708517/1, r.o. 2.1.4. Ook in dat geval is er dus sprake van een ingediende aanvraag op 22 april 2009. Ook in dat geval is de termijn van art. 17 lid 1 DV verstreken.

Petitum

Verzocht wordt om

- het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de gronden van de uitspraak van de rechtbank van 7 april 2010, verzonden op 8 april 2010, te verbeteren,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

A.M.J.M. Louwerse